

І відіслав їх до одної великої каменниці, такі зараз коло царських теремів.

Став Петро в середній царської палати і не знав біднига, що з ним діє ся, чи чекає його яка нагорода, чи може страшна неминуча кара. Обширна саж від золота і різних брилянтів аж нагромадилась перед його очима, прекрасна вонь різних певиданих цвітів — душила його; так став він на середині мов вкочити і очікує дальших розказів незнаного царя.

— Хто тобі вишив ті дві хоруговки? — питає його цар.

— То жена моя вишила мені ті дві хоруговки, світлий пане і царю! — каже трясучи ся Петро. — При моім виїзді з дому вона мені їх дала і наказувала, коли буду сидати на корабель, просити корабельного капітана, щобі позволив мені виставити їх на кораблі на високій тиці. Капітан, добрий чоловік, не відмовив мені моєї просьби...

— А як твоя жена називає ся?

— Зулма зове ся, світлий царю! — відповідає Петро.

— А яким же способом ти оженив ся з нею? — питає знов цар.

— То довга історія, світлий пане і царю! — відповідає Петро. — А коли ласка ваша, то послухайте цілого оповідання.

І зачав від початку оповідати, як він ще був дома при родичах непослушним, як отець прогнав його від себе, як він з морськими хвилями боров ся і таке нище і таке нище, аж скінчив на тім, як виратував красну дівчину з рук розбійца а привівши її до дому, оженив ся з нею.

— А як ти зовеш ся? — питає цар, вислухавши з увагою цілого оповідання.

— Петро мені на імя, милостивий пане і царю! — каже Петро.

— А добре тобі з тою женою жити? — питає його цар.

— Слава Господу Богу, дуже любимо одно друге, а по року благословив нас Бог красивим хлопчиком, котрого назвали ми Онуфрійком. Тепер серце мені розширяє груди мої, що я своїй жені обіцяв приїхати назад з товарами за кілька днів, аж тут якась лиха судьба загнала мене в чужі незнані сторони! Там в дома жена і синок мій виглядають мене як сонця з за хмари, а мене нема тай нема! Бог милосердний знає, коли верну ся до них!

— Велика сила всемогучого Бога, що дав мені побачити мого любого зятя! — заголосив цар. — Ти, любий сину, є моїм зятем, моїм дорогим зятем, котрого мені Бог дав і чудесним способом пристав тут до мене; ти, любий сину, є моєю дорогою дитиною! Тепер не пущу тебе від себе як будь, лиш перше сїдай зі мною до мого царського стола до обїду! А ті інші лю-